

رسول پویان

آهنگ رویش

پیا،
تا ساده بنویسیم،
زلزال چشمه سار زندگانی را،
به جام ایده ها ریئیم؛
که می داند؛
که بگشاید در آن سنبلستان
خیالی را.

پیا،
تا ساده بنویسیم؛
پسان غنچه بشکفته،
پر شاخ نگاه-
مردم غمدیده،
بنشینیم
ویا
همچون شکوفه پر درخت آرزو ها،
رسم بشکفتن پیاموئیم؛
پمانند؛

گیاه تازه پی،
پردامن سپر بهاران،
سر دهیم آهنگ رویش را.
پیا،

تا ساده بنویسیم؛
خمار آلود گیها،
پر کند مینای-

- رویاهای مردم را،
یکی دو ساغر لپریز،
از خمخانه اندیشه،
پر گیریم،

که در شبهای مهتابی،
به پرم ساد گیها،
سر کشد انسان.